

sikertörténetek vannak a nyugatiasított keleti misztikákról, az ezotérián át, a wellness kereszténységig! „Pszichohigiénés wellness” kelendőbb, mint „Jézus evangéliumi perspektívája és provokációja.” (Máthé Tóth A.). Lehet, hogy ez alkat kérdés is? Nem vágyom nyaralás, világjárás címen még a tengerhez sem, mert a szükséges és elégséges regenerálódáshoz egyszerűbb és olcsóbb lehetőségeim vannak. Ilyen karakterrel könnyű konzervatívnak (értékőrzőnek!) lenni. Ez sem erényem, csak tény. Kínos az, mikor ezt felém fejlődési hiányosságnak jelzik. „Elégedetlenségéből születik a vágy, a vágyból a tett” (Melocco M.). De milyen tett? A lelépés vagy a megújítás tette? Mintha a „küldetés” sorrendje ez lenne: beleszületett katolikusság, belépéses Bokor, tovább lépés új lelkiségbe... „A barátság előtt értékítélet kell, a barátságban bizalom kell.”-írta Seneca. Önkényezettő hiányérzeteimmel úgy szeretnék bánni, hogy „el ne vétsem a csilingelést”. Gyurka bácsi biztatását nem akarom felejteni: „Semmi módon el ne engedjük egymás kezét és értesüljünk egymás eszméiről és gyakorlatáról.”

4./ Szemlélet változásokra buzdít minden és mindenki. Jó. Addig jó, amíg ez a jézusi alapjaink meg nem kérdőjelezésére épül. Korrekciós megtérésekre épül az ember fejlődése és nem alapok szüntelen lecsérelésére. Amikor azonban Jézus is csak egy a többi nagy személyiség között, szeretet értelmezése egy a számtalan értelmezés között, akkor óvatos távolságtartást veszek fel. Ebben is van kiktől tanulnom. „Hogyan lehet ott a Lélek, ahonnan a szellem elmenekült?” – írja Merza. Tudom, hogy az évtizedek és alapító atyánk hatására, sok lényegyet kibontó, de nagyon is korhoz, személyhez kötött tételt is fogalmaztunk, melyek „szent tehennként” rögzültek. Ezek újra gondolásának és félre tételének szellemi és spirituális feltételei megvannak körünkben. Élünk is ezekkel erősen. Azonban minden radírozás valami jobb, szebb beírásáért van.

Minden helyzetfelismerés és beismerés, ha megoldást nem is mindig ad, de a kezeléséhez ad elhatározható dolgokat. Megtehető, szorgalmazható, az élet rám eső kis zugában. Hát nem az egész Bokorban? Számomra nem. Személyes kapcsolatokban élek. A Bokor számomra azon testvérbarátaim köre, akikkel valós személyes kapcsolatom van. Ha ebben a körben használható teszünk, mondunk, akkor ez hat mások köreire is, ha közkinccsé tesszük. Ha a címzetek nyitott fülűek és nyitott szívűek. Miért ne lennének azok, ha a jobb emberré, a jézusibb emberré válás mozgató mindannyiunkat?! „Zárt kerítéseink ideje lejárt. Ezek arra valók voltak, hogy ne lássunk ki és ne lássanak be” (Melocco M.). A látni akarásra és a látni engedésre épül fejlődésünk.

A Bokor missziós terület. Mindenki küldve van, mindenkire. A bokormegváltó gondolatok és ötletek után itt az ideje a személyes, egymást megajándékozó, belső apostolkodásnak. Közkinccsé tett életjelenségeink és azok tudatos áramoltatása, olyan belső erőforrásunk lesz, mely akár morális megújulási mozgalommá is képes emelni hálózatunkat.

Mi lenne, ha...

- kisközösségeink közkinccsé tennék szellemi anyagaikat és az ezekből levont tanulságaikat?
- lelkigyakorlatos előadásaink anyagát mindannyian megismerhetnénk,
- ha lelki programjaink elmékedései mindannyiunkat gazdagíthatnának?
- ha karitatív életünk közösségi és egyéni munkálkodása megjelenne néha közös dolgaink kincsetárában?

Nagyobb fejlődésre biztató erő nincs annál, mintha valaki láthatja testvérbarátai igyekezetét és gyümölcseit!

BAJAI ÉVA

FELTÉTEL NÉLKÜL?! (ELMÉLKEDÉS)

Jézus egy minket feltétel nélkül szerető Mennyei Atyát hirdet meg. Meghirdeti ugyanakkor Isten Országát, annak példa nélkül magas etikai követelmény-rendszerével együtt. Nincs itt ellentmondás?! Ennek szándékozom a végére járni a magam szerény módján, azaz úgy, hogy a kérdőjel – legalább számomra – eltűnjön...

Isten feltétel nélküli szeretetének talán az a legfőbb bizonyítéka, hogy mindenkit meghív az Ő Országába. Aki ezt a meghívást őszinte örömmel fogadja, az keresni fogja; mivel viszonzhatja Isten szeretetét. Fel fogja ismerni, hogy neki hasonlóan szeretnie kell mindenkit. ahogy Isten teszi. Lassan rátalál – persze nem kevés jézusi segédlettel – az osztozás, a szolgálat és az ellenséggel is megbékélni akarás útjára. Közben Isten munkatársává válik; megpróbálja többeknek kézbesíteni azt a meghívást, amelyet maga is emberi közvetítéssel kapott. Ez az út persze nem olyan sima és egyenes, mint ahogy e pár mondatos összefoglaló vázolja. Az ember sokszor azon veszi észre magát, hogy már megint az ellenkezőjét, de legalábbis mást csinál, mint amire Isten elhívta. A Mennyei Atya azonban türelmes. Vár a kapuban, sőt: elém jön, ha végre újra elindulok Felé, és megbocsát hetvenszer hétszer is.

Állítom tehát, hogy Isten szeretetének és meghívásának az Ő Országába nem *feltétele*, hogy az ember az Ország törvénye szerint éljen. Az Isten akaratának megfelelő élet-alakítás a meghívás *következménye* kell legyen! Másik oldalról: Isten Országának törvényeinek figyelmen kívül hagyása nem jelenti azt, hogy Isten megvonja

szerepét az ilyen embertől. Nem, hiszen kisüti rá napját és neki is esőt ad... Persze ez nem jelenti azt, hogy veszélytelen vállalkozás úgy élni, hogy csak magunkra vagyunk tekintettel, embertársaink szükségletei pedig hidegen hagynak minket. Így élni nem veszélytelen, mert ha valaki tudja – elsősorban Jézustól -, hogy mit vár tőle Isten, mégsem teszi azt, akkor bizony kihátrált Isten Országából!

Mennyei Atyám! Hálát adok Neked a Te feltétel nélküli szeretetedért! Azért, hogy szeretsz engem, és ezzel az emberi méltóság legmagasabb fokával ajándékoztál meg! Hálát adok, hogy Országodba hívtál és munkatársadul fogadtál! Bocsáss meg, hogy újra és újra méltatlanná válok ajándékaidhoz! Bocsáss meg, hogy újra és újra nagyobb vonzást gyakorol rám a bűn, mint a Te törvényeid! Köszönöm, hogy Te mégis újra és újra visszafogadsz engem Országodba! Amen.

BARCZA BARNA

RENDAHAGYÓ ELMÉLKEDÉSEK (JÓ-SZÁNDÉKÚ TÉVEDÉSEINK)

Lázadás az értelem egyeduralma ellen.

Át akartuk érteni, egészbe látni Jézus tanítását, életét. Eme célunk megvalósításához értelmi jellegű erőfeszítések állandó és sokszor túlfeszített sorozatára volt szükség. Egyrészt tehát szokásunkká, magatartásunkká vált az értelmi tevékenység. Egyre fokozódó egyeduralmával kezdte kiszorítani az érzelmi kiegészítéseket. Mondjuk csak meg: fáradttá tett, kimerülté, szürkévé, lapossá. Azt mondtuk, hogy egyedül az értelem világossága képes bennünket eligazítani a kaosz homályában. S ha valaki egyéb megközelítéseket is javasolt a „valóság”, vagy a „misztérion” megragadására, azt elutasítottuk, mint ellenőrizhetlent, mint megfogalmazhatatlant, mint olyat, amiről nem tudunk beszélni. A logikának kétségtelenül éles és célravezető fegyvere nemcsak az ellenfél gyenge pontjait operálta ki rövid úton, hanem belőlünk is kimetszett valamit. Csak nem a szívünket? Vajon a valóság csak megfogalmazható igazságokat tartalmaz? Nincs a fogalmi rendszeren túl valami, aminek megragadásáról nem volna szabad lemondanunk? Különbben miért írta volna le Rabindranath Tagore e sorokat: „Hogy a szavaknak értelmük van, az a nehézség. Ezért kell a költőnek mértékbe és versbe faragni szavait, hogy az értelem kissé béklyóba szoruljon, s az érzésnek meglegyen a lehetősége, hogy kifejezésre jusson”. Ó, dehogy lázadok én az értelem irányító, eligazító szerepe ellen.

De igenis fellázadok egyeduralma ellen! Még a természettudományos feltalálók is beismerik, hogy rengeteg probléma megoldása sokkal mélyebb rétegekben valósult meg, mint a tudat szintje. Poincaré mondja: „A logika az, amivel bizonyítunk, az intuíció az, amivel feltalálunk.” Állandó racionális erőfeszítéseinkkel nem fojtottuk el magunkban az intuícióra való képességünket? – melyről Henri Bergson így ír: „Intuíció a neve annak az intellektuális megérzésnek, mellyel valamely tárgy belsejébe helyezük magunkat, hogy megtaláljuk azt, ami abban egyetlen és kifejezhetetlen”. Nem éppen hitünk tárgya olyan, ami egyetlen és kifejezhetetlen? S ha a ráció segítségével sok mindent ki is fejezünk belőle, nem kellene nyújtózkodnunk, hogy lényünk egészével igyekezzünk megragadni?

A folytonos és állandó feszített tempó

Be akartuk vasalni magunkon Jézus tanítását. Feladatok, tevékenységek, önkontrollal szelektált percek hézagatlan rendszere lett életünk. Feszített iramban teljesítettünk. A lelki élet sztahanovistáivá igyekeztünk válni. Nagy iramot diktált ez irányban érzékenyvé tett lelkiismeretünk. Uram, ne haragudj, belefáradtan abba, hogy folyton csak teljesítsek. Lassan már a tényleges teljesítmények sem töltötték el örömmel a szívemet. Igen, tudom, meg kell fogni magunkat. Megóvni a szétfolyástól, ellustulástól. Szükség van iskolás dresszurára is. De az ember nem marad örökké iskolás, egyszer csak nagykorúvá válik. Mintha mi elfelejtettünk volna nagykorúvá válni, és akkor is cipeltük magunkkal a tréning-ruhát az edzésre, amikor már szerelmesek akartunk lenni. Házassági korára az ember általában már kisportolja magát. Uram, lehetetlen, hogy állandóan feszített, hősies magatartásokat kívánj tőlem. Bár minden okod megvan rá, mégsem hiszem, hogy gyanakvásodban állandó imperatívuszokkal fárasztasz és merítesz ki. Mert ha így lenne, akkor én fellázadok! Noszlopinál olvasom: „Tanárok és nevelők épp az értékesebb növendékeknél tapasztalják azt az erkölcsi dacot, amely azért követ el csupán valamely hibát, mert eredetileg szabad lélekkel nem hibázott volna, de mégis parancsolták, hogy ne tegye. A parancs: bizonyos gyanúsítás, mert rossz törekvést tételez fel”. /A szeretet lélektana és bölcselete/

Edison azt mondja: „A lángész egy százalék ihlet és kilencvenkilenc százalék veríték.” De most éppen azt tartom felismerésnek, hogy a kilencvenkilenc százalék veríték megölte bennünk az egy százalék ihletet.

A lazítás elmaradása